הכי גרסינן לסוף אודי ליה –

This is how we read the text; eventually he admitted to him

OVERVIEW

The narrative in the אמרא according to our גירסא is that there was a dispute between גרפין ווא and a relative (קריביה) as to who should inherit the tree which קריביה קריביה left over. Each one claimed that he was the closer relative. דראב"א was the closer relative. אראב"א was the closer relative. After אם placed the tree in the possession of μ אראב"א, he (ראב"א) wanted that קריביה should pay him (ראב"א) for the fruit which קריביה consumed while it was in his possession. די ruled that קריביה need not pay for the fruit since until now קריביה insisted that he was קרוב טפי (and his admission now [according to the קריביה is his way of giving אביי ורבא a gift). However אביי ורבא pay for the fruits ince the admitted that אביי ורבא pay for the fruits. ארוב טפי מו ראב"א מוספות מוס

-ולא גריס דאיהו קרוב טפי 5 אלא לא היה רוצה לחלוק עם רב אידי ונתן לו הדקל בחנם And the text does not read that, קריביה admitted that 'he (אב"א) is a closer relative', but rather 'he [merely] admitted'; meaning that קריביה) did not want to argue with ראב"א, so he gave him the tree gratis -

ולא בשביל שהיה קרוב יותר –

But not because קריביה admitted that ראב"א was a closer relative -

ומשום הכי קאמר רב חסדא הא איהו דאמר אנא קריבנא טפי –

And therefore π " said to ראב"א, 'but קריביה is the one who maintained 'I am the closer relative'' -

שמרצונו נתן לך ולא בשביל שאתה קרוב יותר –

For he gave it to you willingly, but not because you are a closer relative -

ואביי ורבא סברי כיון דאודי אודי –

However אביי ורבא maintain that since he admitted that the tree belongs to ראב"; he admitted and must pay for the fruits -

ומסתמא⁴ לא היה מוחל לו אלא מפני שהוא יותר קרוב –

-

 $^{^{1}}$ ד"ה אהאי.

² The difficulty in this logic is apparent. If קרוב טפי stated explicitly that אקרוב טפי is קרוב טפי, why should we read anything else (that he is giving it as a gift) into it.

³ See footnote # 2. תוספות rejects the explanation of the ב"ב"ם.

⁴ The הגהות הב"ז amends this to read מסתמא (instead of מסתמא).

For presumably קריביה did not forfeit his rights to ראב"א unless he realized that was the closer relative.

חוספות has reservations about this interpretation:

רלשון אודי דחוק הוא⁵ וכן סברת אביי ורבא⁴ – And the expression, 'he admitted' is somewhat stilted, and similarly the logic of אביי ורבא is wanting.

In summation: קריביה 'admitted' and gave the tree to ראב"א . ראב"א did not collect the פירות according to ר"ח because it was merely a gift. אביי ורבא maintain that since he admitted and gave it to פירות it is presumed that קריב טפי and is to be paid for the פירות.

תוספות anticipates and rejects an alternate explanation with the קרוב טפי ס גירסא:

- ואין לפרש דגרסינן דאיהו קרוב טפי והיה טוען דלא אכל פירות אכל פירות במחסל ארסינן דאיהו קרוב טפי והיה טוען דלא is (that קריביה admitted) איהו קרוב טפי admitted איהו קרוב טפי מחסל and the reason קריביה קריביה from paying is because קריביה claimed that he did not eat any fruit (while the tree was in his possession) -

ולרב אידי היו לו עדים שאכל –

But N"¬ had witnesses that he did eat the fruits -

- והא 9 דקאמר איהו קאמר אנא קריבנא טפי פירוש מעיקרא איהו קאמר איהו קאמר אנא קריבנא טפי פירוש איהו איהו קאמר אוא Said, 'but קריביה said 'I am a closer relative''; meaning that initially אנא קריבנא טפי -

-והואיל וכן השתא נמי מהימן במאי דאמר שלא אכלה במיגו שלא היה מודה הואיל וכן השתא נמי מהימן במאי דאמר שלא אכלה במיגו אנא קריבנא טפי claimed initially אנא קריבנא אנא אפריבנא, he should also be believed now in what he says that he did not eat the fruit, for he has a that he did not have to admit that מיגו -

- וסבירא ליה דאמרינן מיגו במקום עדים במקום עדים מכירא ליה דאמרינן מיגו במקום עדים even when it contradicts עדים, as

⁵ According to the גירסא (and explanation) that קריביה gifted him the tree (but did not explicitly admit the was was 'קרוב טפי); how do we understand the word 'אודי' - he admitted; what exactly did he admit.

⁶ Since he did not admit that א קרוב טפי is קרוב, why should we assume that he granted him the tree because א ראב"א is perhaps he gave it to him because he did not want to argue with (such a prominent person as).

⁷ The difficulties for this interpretation are to be found in footnotes # 5 & 6.

⁸ The הגהות הב"ם amends this to read שלא (instead of דלא).

 $^{^{9}}$ The הב"ח amends this to read שאכל בהחת הב"ח שאכל בקאמר הב"ח שאכל באיהו

 $^{^{10}}$ Had קריביה maintained his original claim (אנא קריבנא טפי); he would still be in possession of the tree, and איט would have no valid claim against him.

¹¹ The claim of אכלחי (which is supported by the מיגו) is contradicted by עדים who testify that אכל.

¹² ב,ב.

the גמרא will **shortly** state.¹³

תוספות rejects this interpretation:

חוספות offers an additional refutation of the proposed explanation:

 $-^{17}$ אם כן הוה ליה לאסוקי נמי הכא בהאי לישנא כדמסיק בסמוך And furthermore (if it is indeed so [that they argue whether מיגו במקום עדים אמרינן or not]) the גמרא should have [asked] and concluded also here in the same manner as the גמרא concludes later (in the following מחלוקת between אביי ורבא מחלוקת המחלוקת hamely that -

- [מה לי לשקר במקום עדים לא אמרינן] אביי ורבא אביי ורבא לא סבירא להו הא דרב חסדא (מה לי לשקר do not agree with ר"ח [for we do not utilize a אביי ורבא when it contradicts witnesses].

In summation: קריביה admitted that אב"א is קריב טפי but denied that he ate the ר"ח. פירות פריביה from paying for the פירות (even though there were witnesses that he ate), because he has a מיגו that he need have not admitted that אב"א is חוספות. קריב טפי הערטא ווא העלתי is not clearly stated. In addition מיגו במקום עדים לא אמרינן should have responded מיגו במקום עדים לא אמרינן.

תוספות offers an alternate interpretation and גירסא:

אבכיי אמרינן אמרינן מחלוקת שלוים שלוים אביי רבה בח מחל אביי ורבא would be whether מהלוקת or not (similar to the מהלוקת mentioned shortly in the גמרא). This would seemingly remove the objections which חוספות had to this אירסא (according to פי' הרשב"ם) and to his own גירסא. The word אודי means that he indeed admitted that קרוב שפי אמרינן, the reasoning of היגו במקום עדים לא אמרינן ורבא מיגו מיגו במקום עדים לא אמרינן ורבא means that he indeed admitted that

 $^{^{14}}$ The הגהות amends this to read אמר (instead of אמר).

 $^{^{15}}$ The claim of אלא אכלתי is קריבנא וis that supports his claim; ר"ח should have mentioned his claim of אכלתי (which he ignores completely; indicating that it is not his claim) and ר"ח should have also indicated (by adding אמר וואי בעי אמר) that אנא קריבנא טפי ווא אנא אַריבנא טפי אמר, but not that he is claiming it now (as it seems from the text).

¹⁶ The הב"ה amends this to read ועוד הב"ה ליה ליה ליה ליה ליה ליה ליה (deleting the אם כן).

 $^{^{17}}$ Instead the גמרא concludes אביי אודי, which is not the true reason why אביי ורבא disagree with "ר"ח.

is a relative of the deceased -

-ולא גרס קרוב טפי שלא היו מעידים שרב אידי קרובו היה טפי מההוא גברא שלא היו מעידים שרב אידי קרובו היה טפי שלא היו מעידים שרב אידי fwas a closer relative', for the עדים were not testifying that ר"א was a closer relative than the other person (קריביה) -

אלא היו מעידים שרב אידי קרובו היה

But rather they were merely testifying that "\" was a relative of the deceased -

ההוא גברא לא היו מכירים אם הוא היה קרובו או לאו ולא היה לו שום עדי קורבה – And the witnesses did not know regarding קריביה whether he was also a relative of the deceased or not, and קריביה has no witnesses that he was a relative –

תוספות reconsiders:

- ברא ספק 20 לכך אוקמה רב חסדא בידיה דרב אידי דהוי רב אידי ודאי וההוא גברא ספק לכך אוקמה רב חסדא בידיה דרב אידי דהוי רב אידי ודאי וההוא ר"ז placed the tree in the possession of ר"א was certainly a relative and it was doubtful whether the other person was a relative at all.

והיה רב אידי תובע גם הפירות כיון שהודה שאכל – אידי תובע גם הפירות כיון שהודה שאכל was claiming payment for the fruits, since קריביה admitted that he ate the fruits of the tree -

 $-\frac{22}{3}$ מהימן בסר ליה בטר ליה בטר ליה בעי אמר לא אכלי כי אמר נמי אכלי ודידי אכלי מהימן ורב חסדא פטר ליה במיגו דאי בעי אמר לא אכלי כי אמר נמי אכלי ודידי אכלי מהימן However מיגו האביה from paying for the fruits since מיגו had a מיגו, for he could have said, 'I did not eat the פירות and they are mine', he is believed -

ורבא²³ ואביי סברי כיון שאכל פירות ואודי חייב לשלם – However אביי ורבא maintain since he ate פירות and admitted eating them; he is liable to pay for them -

ולא מהימן במיגו הואיל והקרקע יוצא מתחת ידו מן הדין דבקרקע ליכא מיגו –

¹⁹ They knew nothing, however, regarding קריביה therefore they could not judge who of the two was the closer relative.

4

 $^{^{18}}$ The הגהות הב"ם amends this to read ואפילו אי גרסינן טפי.

 $^{^{20}}$ The claim of קריביה was (partially) substantiated, while the claim of קריביה had no substantiation at all. A ודאי יורש takes precedence over a מוציא (even if the ספק יורש is the מוחזק, the מוציא is מוחזק from the ספק יורש). See 'Thinking it over'

²¹ This is not a מיגו במקום עדים since the עדים do not explicitly contradict his claim that he is קרוב טפי and therefore they also do not contradict his claim of אדי אכלי.

²² Previously (see footnote # 15) the claim was not mentioned (at all) and the מיגו was mentioned as a claim. However, here אנא מקרבנא טפי is the claim (and the מיגו is self-understood).

 $^{^{23}}$ The הגהות הב"ח amends this to read ואביי ורבא (instead of ורבא ואביי).

For he is not believed that דידי אכלי with the מיגו (of לא אכלתי), since he relinquishes the tree legally; for concerning the tree there is no מיגו, so once the קרקע is legally transferred to ראב"א admitted to eating the קרקע, how can we exempt him from paying for the פירות which grew on a tree which legally belongs to ראב"א.

asks: תוספות

- אמר והא לקמן (דף לד,א) אמרינן אי דמיא לרבי אבא אביי אמר והא לקמן (דף לד,א) אמרינן אי דמיא said if you wish to compare the case of ר"א, you may compare it -

לחד סהדא ולתרתין שנין ולפירי²⁷ –

To a case of one witness and two years regarding the fruit; meaning that in a case - רכשמודה שאכל פירות ואיכא חד סהדא שחייב לשלם מתוך שאינו יכול לישבע Where the מחזיק admits that he ate the פירות for two years and there is one עד that he was in this field and ate the פירות for two years, that the מחזיק is liable to pay, since he cannot swear to contradict the ע"א -

 $-^{28}$ אבל אי ליכא חד סהדא לא היה חייב לשלם However if there was no ע"א that saw him eat the פירות, he would not be obligated to pay (even if he admitted that he ate the פירות) -

ואמאי נימא כיון שהקרקע יוצא מתחת ידו גם הפירות ישלם 29 But why is this so?! Let us say that since he relinquishes the קרקע (it reverts legally to the מערער, since he has no אביי as אביי מני

²⁴ Concerning the פירות we say that קריביה had a אכלתי of אכלתי, which obviously cannot apply to the tree.

²⁵ The הגהות amends this to read דמיא אדרבי אבא דרבי אמיא דרבי אבא

²⁶ The case of ראובן. שמעון is where an ראובן grabbed a ראובן grabbed a נוסכא (silver) from ראובן admitted to taking the אים but claims that it is his. The ע"א is (seemingly) testifying that נסכא stole, but ובסכא stole, but בסכא therefore he cannot swear against the ע"א (since they agree), but he cannot retain the נסכא for מכוע משלם (for an ע"א is testifying that [seemingly] עיי"ש.

²⁷ The case is where there is one עד that the מחזיק was in this field and ate the פירות for two years. There is obviously no חזקה and the field reverts to the מערער. Had the מחזיק denied eating any פירות, he would have to swear and contradict the ע"א and be פירות paying for the פירות admits that he ate the מירות admits that he ate the מיגו are his. He has a מיגו that he could have said I did not eat the פירות be believed with a שבועה, however since now he cannot swear to contradict the עד who is testifying that he ate (without a חזקה) the rule is מתוך שאינו יכול לישבע משלם.

 $^{^{28}}$ He is פטור to pay for the פירות for he is believed that דידי אכלי with a אכלתי of אכלתי.

²⁹ It is a contradictory ruling; if the קרקע belongs to the מערער, so do the פירות!

ורבא rule here.

מוספות answers:

- ויש לומר דהתם מיירי שאומר שאכלה שלש שנים והעד אינו מעיד אלא משתים ויש לומר דהתם מיירי שאומר שאכלה שלש שנים והעד אינו מעיד אלא משתים And one can say; that there it is a case where the מחזיק claims that he ate the פירות for three years (and is the מוחזק confirms only two years (so there is no חזקה) -

דהתם ודאי אי לא הוה חד סהדא פשיטא דפטור אף על פי שהקרקע יוצא מתחת ידו For in that case certainly if there would be no ע"א that he ate פירות (two years), the פירות is obviously פטור from paying for the פירות of three years even though he relinquishes the קרקע (and admits that he ate פירות) -

– דאי מהימן במאי דאמר דאכלה שלש שנים לא היה לנו להוציא הקרקע מידו For if you believe the מחזיק in that which he claims that he ate פירות for three years (and your want him to be liable for those פירות), we could not remove the קרקע from his possession -

- ³⁰כיון דאכלה שני חזקה

Since he ate פירות the three חזקה years!

מוספות anticipates (and rejects) a rebuttal to the previous conclusion:

וליכא למימר דנאמין לו שאכלה שלש שנים אבל לא נאמין שלקחה אלא בגזל אכלה ¹³ And we cannot say that we should believe the מחזיק that he ate פירות for three years, however (he will be liable to pay, because) we will not believe him that he bought the field (despite the alleged חזקה), but rather he ate the פירות illegally (he stole the חזקה).

תוספות offers a support for this conjecture:

ר' אמי אפרל אמין דון גד,ב ושם) דנאמן אתה להפסיד שכרך 33 (גיטין דף גד,ב ושם) דנאמן אתה להפסיד שכרך (גיטין דף גד,ב ושם) stated in פרק הנזקין that 'you are believed to lose your wage -

ואין אתה נאמן להפסיד ספר תורה –

 $^{^{30}}$ In this case, the only reason we can make the מחזיק pay for the פירות is because of his admission that he ate פירות for three years, and if we assume that the מחזיק for three years it is a valid חזקה, and the property should remain by the מערער (מערער when giving the קרקע we assume that the פירות ate no מדיק at all, despite the 'admission' (or claim) of the מחזיק.

³¹ This way we can reconcile the fact that the מחזיק has to pay for the פירות of three years, but nevertheless he does not have a חזקה, because we can assume that he ate it בגזילה.

 $^{^{32}}$ The case there is where a ס"ת לשמה told ר' אמי that I did not write the names of 'ה in this ס"ת, thus rendering the ס"ת. The was already bought and in the possession of the customer. ר' אמי ruled as follows.

³³ The סופר admitted that it was not written לשמה, thereby rendering the ס"ת worthless; the לוקח therefore does not have to pay him, since he hired him to write a ס"ת כשר.

But you are not believed to ruin the כשר is כשר is כשר -

תוספות rejects the comparison:

דלא דמי דהתם³⁵ (אף על פי שספר תורה) –

For (the two case are not comparable, for) there (even though that the σ " σ) [by the case of a σ " σ] -

ביון שהוא ביד לוקח כאילו יש עדים שנכתבו לשמן 36

Since it is in the possession of the buyer it is considered as if there are witnesses that the שמות were written לשמה (that explains why the כשר מי"ח is כשר (כשר פי"ח) -

מכל³⁷ מקום מפסיד שכרו כיון שמודה שאין חייבין לו כלום:³⁸

But nevertheless the סופר loses his wage since he admitted that he is owed nothing.

SUMMARY

[Either קריביה admitted and granted the field to ראב"א or] אריביה brought witnesses that he was a קריביה and therefore since the field legally belonged to him, אריביה had to pay for the מיגו (as מיגו (as maintains). It is not comparable to the case of סופר bis ארתי שנין, which is not comparable to the ס"מ case where the חרתי שנין forfeited his wage.

THINKING IT OVER

תוספות maintains that ראב"א was a ודאי while the other was a ספק. ³⁹ Seemingly stated פפק אנא אנא ישני indicating that ראב"א admitted that אנא קריבנא מפיַ is a relative. Why therefore is ראב"א considered a קריביה and the קריביה is considered a פפק $!^{40}$

_

³⁴ It is evident from there that we accept his admission where it is for his detriment (that he does not receive his wages); however, we do not accept his admission if it adversely affects others; the משר (even though the two parts of the ruling are contradictory). Similarly here we should accept his admission (that he ate פירות ג' שנים) only for his detriment (that he is obligated to pay for the פירות אות שלא לשנים), but we do not accept his claim regarding a חוקה where it adversely affects the מערער מרא קמא מרא קמא (fin the case of the חוקה the two rulings would not be as contradictory (as they are by the מירות בשר for we can say he ate שלא לשמה (however by the מירות בשר שלא לשמה why is the משלא לשמה why is the משלא לשמה (lo"ת בשר און היים).]

 $^{^{35}}$ The הגהות הב"ה amends this to read דהתם בספר תורה (deleting the words אע"פ). The מהרש"ל deletes that which is in the parenthesis.

 $^{^{36}}$ Every ח"ס has a presumed חזקת כשרות, unless we know that it is פסול.

³⁷ The מכל מקום amends this to read מכל מקום (instead of מ"מ).

³⁸ By the ס"ס case the ס"ס case that is admitting that he is not owed any money, therefore (even though the ס"ח is deemed to be ס"ח he receives nothing (like הודאת בע"ד). However here the מוחזק claims that the field is his and the סירות are his since he made a חזקה. If he will have to pay for the פירות indicating that indeed he made a חזקה should be placed in his possession.

³⁹ See footnote # 20.

⁴⁰ See נח"מ.